

עלילה לתרופה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

יש לך בלבולים בתפילה? תתעלם.

על הפרשה

לא, ליצר הרע אין תחיית המתים

חשבת שכבר ניצחת והוא שוב הופיע, והפעם הוא חזק יותר. אל תתבלבל כבר ניצחת אל תפסיק.

היאוש, אינך יכול להתיאש ממה שמצוי גבוה ולמעלה אפילו מנקודת היאוש. את פרשה של תופעת התחדשות הרע מסביר רבינו הקדוש בתורה ע"ב בליקוטי מוהר"ן, והוא עושה זאת באמצעות משל מהמציאות: נופל לאדם מהרהר תשובה בלב, באה לו התעוררות משמים והוא מחליט לנסוע לצדיק, זה הרגע שנבראות המניעות... פתאום אין חשק ונוצרים כל מיני קשיים, אבל הוא מתגבר ומנצח ונוסע, וכשהוא מגיע לצדיק זה קורה לו שוב, והפעם מתרוקן לו לגמרי החשק ולפעמים הוא ממש לא מבין מדוע בא לפה. מה קורה כאן?

אומר שם רבינו, תירגע! כשכא לך הרהור תשובה היה זה הטוב שבך שהתעורר לתחיה, ההתעוררות שלו הרגה לך את היצר הרע ולכן נולד בך חשק לנסוע לצדיק. אבל כידוע כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו, ומכיוון שהיצר הרע הראשון מת ואתה עלית בדרגה, נברא עבורך יצר הרע חדש וגדול יותר והוא זה שניסה להניא אותך מהנסיעה. כשהתגברת גם עליו הרגת אותו ובכך רכשת יצר הרע גדול יותר, אל תתבלבל, הרוג גם אותו. רבי נתן מבהיר לאור התורה הזו שהיצר הרע הוא לא מה שנדמה לנו. מדובר בשכבות על גבי שכבות של בלבולים, בחינות שונות של יצר רע שכל אחת מהן מביאה ניסיון מסוג שונה.

מהפרשה הקודמת, פרשת שמות, יצאנו עם לב כבד. משה רבינו, המושיע שבא למצרים בשליחות השם כדי להוציאנו ממצרים, נועד עם פרעה בארמונו והעביר לו את ציווי השם אלוקי ישראל 'שלח את עמי', פרעה בתגובה חצופה מתריס 'מי השם אשר אשמע בקולו', ואם היתה תקווה להקלה כלשהי, באה ההוראה המרושעת 'תכבד העבודה על האנשים' כשהמטרה מוצהרת בגלוי, כשלא יהיה להם תבן והם יאלצו לקושש בעצמם אחר חומרי הגלם וגם ללבון את אותה מכסת לבנים כתמול שלשום, לא ישאר להם עוד פנאי לחשוב על גאולה. החושים ישקעו לגמרי במרוץ מבוהל תחת השוט המצליף.

הכבדות ממשיכה ומלווה את פרשתנו, כאשר שוב ושוב אנו שומעים על ליבו הכבד של פרעה ועל העבודה המכבידה שהוא מעמיס על אבותינו. יש לו כאן תיאור מדויק של תעלולי היצר, והוא יסייע לנו להבין מדוע מה שעובר עלינו היום, על כלונו ביחד ועל כל אחד בנפרד, הוא שחזור מדויק של גלות מצרים.

תכבד העבודה

אחת התופעות שמצליחה להטריד מאוד כל אדם שמנסה קצת לעבוד על עצמו, היא נס 'תחיית המתים' שזוכה לו דווקא יצר הרע. כבר נדמה היה שהרגנו אותו, חשבנו שלכל הפחות הניסיון הזה לא יעבור עלינו שוב, הבטחנו לעצמנו שלא נתבלבל עוד, והנה זה קורה שוב ובעוצמה חזקה יותר. כאילו מעולם לא ניצחנו אותו. זה עלול לייאש.

זהו מה שקורה לאבותינו במצרים. פרעה מתעמר בהם במשך שנים ארוכות, וכשהנה מפציעה לה קרן תקווה ומשה בא לגאול אותנו פרעה רק מתחזק ומקבל רעיונות גרוועים עוד יותר איך להתעלל בנו. וכך זה נמשך, ככל שסיפור הגאולה מתפתח והשליחויות של משה אל פרעה בדבר השם ממשיכות, המכות ניתכות בזו אחר זו, כך ליבו של פרעה מתקשח עוד ועוד. כבר נדמה היה שנכנע והנה שוב קם פרעה הרשע לתחייה. זה עלול למוטט.

ובכן, הבה ננשום לרווחה - אין היצר הרע לא באמת זוכה לנס תחיית המתים, וכמוהו גם פרעה הרשע לא באמת ידע את הכלל שאין יאוש בעולם כלל, כי כלל זה תקף רק ביחס לנשמות ישראל שאין בכל ציר הזמן שלהם נקודה הקרויה 'יאוש', יהודי לא יכול להתייאש משום שחייו ועתידו הם ענייניו האישי של הקדוש ברוך הוא, ואם כן אין בידך את נקודת

דווקא בזמן כשאתה

מתעורר, יצר הרע

מתגבר, וזו ההוכחה

שאתה בכיוון הנכון.

המשך הלאה בדרכך.

בלי קוצר רוח

עובדה זו שופכת אור על המתחולל בפרשיות אלו. אנו עוקבים אחרי מאורעות ישראל במצרים, בתהליך הגאולה וכל התלאות שהמשיכו לבוא בעקבותיו, בקריעת ים סוף וכל מה שאירע במדבר ואף מאוחר יותר עד ימינו. מצד אחד ניצחונות כבירים של צד הקדושה ומצד שני עקשנות וכוסר המצאה עצמית בלתי נלאית של צד הטומאה. מציאות זו לבדה עלולה להחליש. אדם מצליח אמנם להתמודד וגם יודע בעומק הלב שתמידי השם נותן כוח, אבל מה, יש לו חלישות הדעת - יצר הרע לא עוזב אותך, למה!

ובכן זה בדיוק העניין. תדע לך שכל תזוזה שלך לכיוון הקדושה הורגת ומחסלת כוחות של טומאה לאין מספר. כל התגברות מצדך מכופפת ואפילו הורגת את היצר הרע, כשתפגוש בהתנגדות מחודשת תזכור שמדובר בבריאה חדשה שבאה רק מפני שהרגת את הקודמת. זה ייגמר אי פעם? בוודאי, זה יסתיים כשתגיע למקום שהוכן עבורך. אנחנו לא סתם מתקוטטים עם יצרים רעים והודפים מניעות, המלחמה מרוממת אותנו אל המקום שנועד עבורנו והיצר נברא תמיד כדי לאפשר לנו לזכות במדרגה חדשה. העיקר שלא תקצר רוחנו.

(ע"פ ליקו"ה שילוח הקן ד)

נא בני חביבי פנפשי. חזק ואמץ בכל כוחותיך להתמיד בלמודך היטב. פי הוא חלקך בחיים. טוב לגבר כי ישא על בניגויו (איכה ג). וגם תתאמץ ביותר להתפלל בכונה גדולה. שתכניס כל מחשבותיך לתוך כל דבור ודבור של התפלה. שתכונן פרוש המלות בכל התפלה. ותאחז מחשבתך בקלי לחשב שום דבר חוץ פי המחשבה ביד האדם להטותה כרצונו. ותעזב היטב בספרי רבנו זכרוננו לברכה ותמצא עצות ותחבולות להצלל מזה. והעקר הוא מה שכתבתי למעלה, שתדע ותאמין במה שאמר רבנו זכרוננו לברכה שהמחשבה ביד האדם להטותה כרצונו למקום שהוא רוצה. ואמר שאפילו אם המחשבה נוטה חס ותליה לפעמים מן הצד יש ביד האדם לתפסה ולהשיבה למקומה הראוי. כמו סוס הנוטה מן הדרך שיכלין לתפסו באפסר להשיבו אל הדרך הישר כמו כן הוא המחשבה ממש. כמבאר בספרי הקדושים, ובפרט בשעת התפלה שאז מתגברין מאד בלבול מחשבות פי כל הבלבולים שיש לאדם לפעמים במחשבתו, כלם באים אל האדם בשעת התפלה ודיקא כמבאר בס'מ"ל ע"ז שם. על כן בשעת התפלה צריכין להתגבר יותר יותר כנגד המחשבות זרות.

והעקר ההתגברות הוא בשב ואל תעשה. שלא תשגיח ולא תסתכל עליהם כלל רק תחשב דבורי התפלה היוצאים מפיו ואז ממילא יסתלקו. גם תזכור עצמך מאד לבחור לך שעה בכל יום לפרש שיתקף לפני קונך פאשר ידעת כמה וכמה הרבינו לזכור מה שרבו רבנו זכרוננו לברכה. ושהוא עצה פלילית לכל אחד ואחד לזכות לקדשת ישראל.

גם תתאמץ מאד להיות בשמחה תמיד. ומה מאד נהניתי מאשר כתבתי לי אשר אתה בשמחה תודה לאל מי יתן שיהיה באמת תמיד שתיהה אך שמח תמיד. דברי אביר המצפה ומחכה ומיחל לראות בטובתך והצלחתך האמתית והנצחית שיקים בנו חכם בני ושמח לבי וכי:

נתן מברסלב (מכתבי מוהר"ן ת"ו)

שיעורים הבועים

יום	תאריך לחודש	ליקוטי מוהר"ן	ליקוטי חכמות	עמוד היומי	הדף היומי
שבת	טו	קטו.	קנא	יב.	מו
א	טז	קטז.	קנב.	יב.	מז
ב	כז	קיז.	קנג.	יג.	מח
ג	כט	קיח.	קנד.	יג.	מט
ד	א	קיח.	קנה.	יד.	ב
ה	ב	קיח.	קנו.	יד.	ג
ו	ג	קיט.	קנז.	טז.	ד

הבת מלך השאירה למשנה למלך כתב עם דמעות שכעת היא כבר לא נמצאת במקום של הלא טוב, והוא ימצא אותה אם יחפש הר של זהב ומבצר של מרגליות, מקום אשר בו הכל יקר, אפילו הירידות וההתרחקות שהם כלים שנעשים בשביל האור, עשויים מזהב ומרגלית.

והשאיר את המשרת והניחו, והלך לבדו לבקשה.

מתחילת החיפוש לקח המשנה למלך את המשרת לעזרה בחיפוש, כי המשרת הוא השכל המדריך את האדם להיכן ללכת, וכפי שראינו במעשה שבכל פעם שנרדם היה המשרת זה ששמר עליו, וכאשר התעורר נקודת הלב [משנה למלך] לחפש היה המשרת לצידו לספר לו מה היה ומה צריך לחפש.

אבל כעת כאשר קרוב להוציאה, ונדרש ממנו מסירות נפש גדול (וכפי שהולך ומספר), אזי הוא צריך להשאיר אפילו את המשרת ולהניחו, וללכת לבד בעצמו לחפשה, כיון שהשכל רק יפריע בעדו ויבלבל אותו בטענות שאינו יכול למצוא את המקום הזה.

והוא בבחינת מה שגילה רביז"ל שפעמים שצריך להשליך עצמו בעבודת ה', ולהשליך כל השכל והחכמה, אפילו חכמות דקדושה, כי פעמים שהחכמות דקדושה מבלבלים ומונעים את עצם העבודה, מחמת שיש לו שכלים מתוך התורה, ששכלים אלו אומרים לו שאי אפשר לו להתקרב לה', או שרוצה להשיג יותר מדי דברים שלמעלה ממדרגתו, וכך נמצא שמתעכב בחיפוש, ולכן צריך לדעת שאפילו שהמשרת עוזר ומסייע בעדו בכל החיפוש, הרי שיש שלב בו צריך להניח גם אותו ולעשות מסירות נפש למעלה מכל טעם ודעת.

והלך כמה שנים לבקשה.

ושוב הלך כמה שנים לחפש אותה, וזה בעצמו גבורה ועקשנות גדולה למעלה מכל שכל והבנה, מהיכן לוקחים את הכוחות האלו שלא להתייאש.

וישב עצמו,

ועשה יישוב הדעת, שהוא ההתבודדות אשר הוא הכלי בו אדם מיישב את עצמו מה עליו לעשות, ומשם הוא מקבל כוחותיו בחיפוש.

שבדאי בישוב לא נמצא הר של זהב ומבצר של מרגליות, כי הוא בקי במפת העולם (שקורין לאנד קארט)

ולכן יישוב את עצמו שבדאי במקום ישוב אין נמצא הר כזה שכולו זהב ועליו מבצר של מרגליות. כי בעולם הזה מקום יישוב בני האדם, אין יכולים להשיג ולהביך שיש מקום שכולו יקר מתחילתו ועד סופו, ולכן מתעצבים מכל נפילה ונחלשים מכל ירידה, ומאבדים את דרכי הרצוא ושוב.

והוא בקי במפת העולם, אשר בו כתובים כל דרכי העבודת ה', איך מגיעים ממקום למקום בזה העולם. ובמפת העולם רגילים בני אדם להסתכל ולהביך דרכי עבודתם והגעתם, ושם במפה של היישוב אין נמצא מקום כזה, והוא השגה שאפשר להגיע אליה רק אחרי הרבה שנים של חיפוש, כי אי אפשר אפילו לדבר מזה ולא לכתוב זאת, כי בוודאי במפה הרגילה צריכים לכתוב את דרכי הנסיעה ממקום למקום בדרך הרגילה, ולהזהיר איזה דרך לא טוב.

לא המדרש עיקר אלא המעשה

במחשבה, צריך להתגלגל (כמבואר בתניא).

ומוסיף רבינו ומבאר שם כי על ידי זה אנו מגלים את האותיות האחרונות, שהם ה' וו', כי ה' זה הדיבור בעצמו, ההבל של הפה, כי הדיבור המינימלי, היבש ביותר, ה'חומר גלם' של הדיבור - הוא ה', אתא קלילא דלית ביה מששתא, [וכן ביציאת מצרים, שיצא הדיבור ממצר הגרון, נאמר "וחמושים עלו בני" ו"ע"כ יש ה' מוצאות הפה, וה' הוא הקול, שהוא המשכה של הדיבור [כמבואר בתורה ל"ד, שענין ה' הוא הכח של הבינה שהוא נחל הנמשך מן המעיין, עיי"ש].

אך צריך להוסיף לזה אהבה ויראה, כי הלומד בלא דחילו ורחימו לא פרכת לעילא, כמבואר בזוה"ק, וכמו שמרומז בדברי חז"ל, כתוב אחד אומר "ענד שמים חסדך" וכתוב אחד אומר "מעל שמים חסדך", כאן לשמה וכאן שלא לשמה, ומבואר, שכדי שיעלה "מעל שמים" צריך לשמה, שזה אהבה ויראה, [וע"ש במהרש"א].

ועיקר הלימוד [לשמה] הוא להגיע ל"הלכה למעשה", שזה תכלית התגלות מלכותו בפועל ממש, כמש"כ בירושלמי "הלומד שלא ע"מ לקיים, מוטב לו שנהפכה שלייתו על פניו", והביאור, שאם עושה עסק מהלימוד בעצמו, ולא כדי להגיע "למעשה", א"כ הרי עדיף לו להישאר עובר שלומד תורה עם אור הגנוז, ומה בצע לו שנולד.

נמצא שהלימוד, צריך להיות בדחילו ורחימו, היינו כדי לבא לידי מעשה, ה'דחילו' הוא היראה לקיים מה שלומד, וה'רחימו' הוא שמתוך אהבת ה' יבא להוציא רצונו לפועל, ואז צריך גם להיפך, שקיים ההלכה, ועשיית המצוות, יהיה מתוך דחילו ורחימו, שלא יהיה מעשה יבש, כמש"ש

"אין לך כל מצוה ומצוה שאין תחיית המתים בצדה".

וזה המעשה הנורא שעשה מוהר"ת בחיבורו "ליקוטי הלכות", שבכל ההלכות שבד' חלקי שו"ע, ואפילו ה'יבשות' ביותר, כגון הלכות ערב והלכת שכיב מרע וכיו"ב - הכניס בזה אלוקות ואור נפלא, וזה גופא עשה אחר שביור פרטי ההלכה היטב [כידוע שהמעיין היטב בדבריו, מוצא יישוב לקושיות האחרונים], כי הא בהא תליא, לימוד ע"מ לעשות, ועשייה ע"מ לגלות מלכותו.

ועי"ז נמצא, שבכל מחשבה, ובעיקר בכל דיבור ובכל מעשה - נעשה ממש שם הוי"ה, ופועל "התגלות" מלכותו, שזה התכלית, כמש"כ [בפסוק שעל זה נאמר התורה] "והיה ה' למלך על כל הארץ", ותרגם יונתן "ותגלי מלכותא דה'". ונפלא לגלות ש"כל מה שאנו עושים הן התפילה הן הלימוד" בגי' "הוא שיתגלה מלכותו יתברך".

השי"ת ברא את העולם, כדי שיתגלה מלכותו. כמבואר בכמה מקומות בדברי רבינו (תורה מ"ט, תורה ע"ח). כלומר, התכלית של הבריאה, הוא גלגול בפועל את מציאות מלכות ה' כאן בעולם, ולהשלים את שם הוי"ה, שיוכל להתגלות בעולם הזה.

אך אם נתבונן נראה כי אמנם גם במחשבות וברצונות התגלות מלכות ה', אך שם הוא עדיין בהעלם. וההוצאה לפועל היא ע"י מעשה דייקא. כי ההתגלות היא ב"מלכות" שהיא עולם העשייה, כמש"כ "אשר ברא אלוקים - לעשות", וכמו שאמר רבינו (שיחות הר"ן יט) "נכספתי להמשיך העולם אל העשייה", כי רק בזה יש התגלות מלכות ה'.

מבואר בדברי מוהר"ת (הלכות שבועות ה"ב) שעיקר האפיקורסות הוא, אלו המאמינים שהשי"ת הוא באמת אין סוף, אך דווקא משום כך, אינם מוכנים להאמין שהשי"ת מתעניין מה עושים בני אדם, וכל שכן - מה הם חושבים, אם הם עושים זאת בדחילו ורחימו או לא, [וכן מבואר בתורה י"ט תנינא, שעמלק כופר ב"מצוות מעשיות"], וטענתם הוא "דם על כל גוים ה'" השי"ת הוא כ"כ "דם" [גי' עמלק] שאין לו נפק"מ במה שנעשה כאן בעולם, אך האמונה האמתית [שהיא ה"מלכות"] הוא "המשפילי לראות בשמים ובארץ", כלומר, הרי גם ה'שמים' הוא השפלה עבורו יתברך, כי לגבי 'אין סוף', אפילו הדרגה הגבוהה ביותר - ה'כתר' - הוא השפלה, ואעפ"כ השי"ת ברצונו משפיל עצמו, בין אל השמים ובין אל הארץ. כי אכן עיקר רצונו יתברך - הוא שיתגלה מלכותו כאן בעולם, ושבכל פעולה הפשוטה ביותר - יצטייר שם הוי"ה, כפי שרבינו מגלה כאן במאמר זה.

רבינו מבאר עומק עניין זה בקוצר אמרים בליקוטי מוהר"ן (סי' עז) "שכל מה שאנו עושים, הן התפלה, והן לימוד, הוא כדי שיתגלה מלכותו יתברך", וכמבואר לעיל כי התפקיד שלנו הוא "לעשות", כלשון רבינו: כשאדם "לומד" או "מתפלל", שהם פעולות מעשיות שנעשים ע"י הדיבור [כי בראש יש ד' כוחות: ראייה, שמיעה, ריח, ודיבור, (שהם כנגד ראובן שמעון לוי יהודה), והתכלית של הכל הוא הוא ה'פה'-הדיבור, שהוא ה"מעשה" (והוא גם הנר השביעי מז' קני המנורה שבראש, כנגד מדת המלכות, שהוא הנר האמצעי שאילו מכוונים כל הנרות)], כמבואר בדברי רבינו, שהתפילה צריך להיות דווקא בפה (תורה ל"ד), וכן לימוד התורה צריך להוציא בפיו (תורה נ"ו), ומי שלומד רק

א ב ל

אחר חיפוש ארוך ומייגע שמחפש את השכינה, אז הוא משיג את סוד הגאולה שיש מקום ששם נמצאת השכינה - הבת מלך, והוא מקום אשר כולו יקר, ושם מתגלה איך כל העליות יתהפכו לירידה וכל ההתרחקות הוא לצורך התקרבות וכו'.

ועל כן אלך אל המדבריות. והלך לבקשה במדבריות כמה וכמה שנים:

ועל כן יישוב את עצמו שכיון שאין ההשגה הזו מתגלית בדרך הרגילה, עליו לבקשה במדבריות, שהם מקומות חשוכים, מקומות ללא מים וללא חיים, שם לעסוק בחיפוש עקשן מאוד, בלי להתייאש.

נבא לקבל שבת פרשת וארא לאור דברי מורה"ת
הבלכות ונתן טעם לפגם הלכה ב', שבהם מתגלה
איך בכח השבת נטעם טעם של רצון והתחזקות,
שעל ידו נזכה לתשובה שלימה.

תשובה ע"י הארת הצדיק

מבואר בדברי רבינו (לק"ת סי' ז' ושם סי' ס"ח) שהמנהיג הרועה את עם ישראל הוא בבחי' מ"ש כ"י מרחמי וינהגם", כי עיקר התשובה הוא ע"י הארת הדעת של הצדיק הרחמן שעושה ברפואת נפשו, כי מעורר אותו להתגבר בכל כוחותיו לעבודת השם, להביך מה שיש לו לתקן ולהתעורר באמת, וגם ממשיך עליו אור הדעת-דרכי ההתחזקות והעמידה בכל מה שיכול לעבור על מי שבא להטרה.

כי אף שהש"ת מקבל שבת יקר וגדולה מהשרפים והחיות וכו', בכל זאת עיקר הפשוט אשר הנחת אצל הש"ת הוא מהאדם הפשוט אשר דומה לגוש עפר, שהוא בא לשבת השש"ת, כמ"ש 'ואבי'ת תהילה מגוישי עפר'.

ולכן עיקר דרך התשובה עומד על מה שהאדם מוכן להתחזק מאד להתחיל בכל פעם גם כאשר הוא רחוק מאד, וגם כאשר לא עלה יפה מה שרצה לזכות, אעפ"כ יתחזק לדעת שזהו חלק מדרך התשובה, וזאת באמת עיקר רצון הש"ת ממנו שיתחזק ואלו יסתכל על העבר, כי רק ע"ז יכולים לצאת ממקומו הנמוך, להתגבר על הקרירות השכחה הקטנות והנסיגות, ולזכות לתשובה שלימה.

שילוב התעוררות עם התחזקות

כי כאשר האדם רוצה לשבת, בוודאי בתחילה מניחים לו לעלות להתגבר בתורה ודרכי התשובה, אבל אח"כ הוא צריך לחזור לעבור בכל המקומות שהיה שם, ואז כאשר מצולות ים מתגברים על האדם, ותופסים מחשבתו ולבו, ועובר מה שעובר, והמביעות והסרדות מונעים יתרון התשובה על מה שאינו מצליח, ולהקשות קושיית על עצמו 'איך יתכן', ולמה כ"כ קשה לו, ועוד דרכים של דמיון ועצב, שכל זה עיקר הנמנייה שממחת זה רבים אינם יכולים להחזיק ההתעוררות להיכנס לדרכי עבודת הבורא.

ולכן עיקר התשובה הוא באור הדעת האמיתי של הצדיק הרחמן, להיניח המשתכל אור וקפיפי הדעת, שבהם שפע הרצון הסליחה והמחילה והרחמים, ולאורם נמשך אמיתת הדעת שהוא יסוד התשובה, שמצד אחד צריך להתגבר **להתעורר** מאד להביך חומר כל דבר, ולרחם על נשמתו ותולתיו, להתחרת על העבר, ולקבל על עצמו דרכי חיים, וגם לצעוק ולהתפלל לזכות בכל פעם להתעלות ולקנות אור של תורה והשגת האמונה והדעת שמתגלה באור רבינו.

ומצד שני לקבל אור הדעת של **ההתחזקות**, כי אי אפשר לזכות לכל זה רק שמקבל גם הארת דרכי הרחמים, לדעת שהעיקר הוא שמתמיד יתחיל מחדש וליסוד על מה שעבר, את תמיד

יהיה קרוב להש"ת, ולא יניח מקומו לעולם.

עיקר התשובה רק ע"י ההתחזקות

כי כאשר יתדבק באור הדעת, ימצא הכח להיגאל מכל ירידה, לעשות את שלו, ולא להסתכל כלל על מה שעובר, ואז יוכל ג"כ להתעורר לדרכי עבודת השם. **כי כמו שאי אפשר לבא לתשובה בלי 'התעוררות' והתגברות לפי מה שיוכל, כך גם אי אפשר לעמוד בדרכי התשובה רק ע"י אור הדעת, שהוא התגלות הרחמנות של הש"ת, היינו דרכי ההתחזקות,'** להודות להש"ת על כל הרחבה בגשמיות, ועל כל נקודה של הצלחה, ולא להתחזק ע"י התוכחה והמסר שיוכל לשבר את הלב, רק לדעת שהש"ת אצלו תמיד.

כי עיקר התשובה הוא ע"י שנמצא הכח לעבור מה שמונע, וזאת ע"י ההתחזקות, שגם כאשר עובר נסיון גדול על האדם, ויוד מאד, ורואה שהגיע לשאלו נפשו, עליו להחיות את עצמו אז עם הרצון לתשובה, ולהתקרב להש"ת שם דייקא, ואעפ"כ שהוא רואה שלתורה צוה להצליח במה שרצה לעלות לאיזה דרגא, ואזרבה נפל מאד, לא יתיימש כלל, רק יתחדש להמשיך לרצות הדבר שרצה בתחילה.

וגם כשממש אין לו כבר חיות והרצון נחלש, יתגבר מאד להחיות את עצמו במה שרואה עכ"פ שהוא רחוק מהש"ת, כי זה חוב גמור על האדם להתחזק ולהחיות עצמו גם כאשר עובר מה שעובר, ועיקר ההתחזקות הוא שיביך נפשו, שהיה יכול להיות שיהיה ח"ו רחוק כ"כ מהש"ת עד שלא ידע כלל שנתחזק, או שעכ"פ לא יבין שיש לשבר הנסיון הזה, ולכן בזה בעצמו עליו להחיות נפשו, ובה שעכ"פ הרי הוא נע על ידוע האמת שהוא רחוק מאד, והוא כן שם על לב לשבר הנסיון הזה. וע"ז שמחיה עצמו בכל מצב. ע"ז מתגלה אמיתת הרצון שבלב, וע"ז יזכה לשבת אל הש"ת, וכל זאת בכח אור הדעת שמתגלה מבחינת משה רבינו מהימנא. שזהו אור הצדיק שמחיה את הכל, לדעת כי "מלא כל הארץ כבודי", והש"ת איתנו תמיד, ואין שייך שום ריחוק מהש"ת.

השב נתון טעם לפגם בדמיון הרע

הנהגה כל כח תיקון התשובה הוא בבחינת 'ביטול' האיסור בשישים', שהאיסור מתבטל משום שאינו נתון בו טעם, וכמ"כ לענין החטא, שאע"פ שע"י החטא נמצאים כוחות הרע והחיצוניות ר"ל, אבל ע"י תשובה מתרבה כח הטוב, עד שהרע מתבטל כאילו לא היה כלל, הוא נתון טעם לפגם, ואין בו משיכה וטעם.

כי כשהאדם מתגבר בתשובה ומואס ברע, ואינו רוצה כלל בזכרון הטעם של האיסור, ע"ז הוא נפרד מהרע הזה. כי הכח של החטא הוא כמו 'טעם' שמושך האדם מהש"ת לתוך ההסתרה והדין, וכל ה'טעם' הזה שמושך, הוא רק כח של 'דמיון', שנדמה שיש בו טוב, וע"ז הוא מלביש הנפש, ומסתיר מתקיות התורה ואור האמונה, שזהו פגם החטא, אך שמתעורר להביך להיכן

נפל, ומתגבר בתשובה לשבר ליבו ולבטל כל רצון מכל דבר רע, וצווק להש"ת להתרחק מכל משיכה של טעם זה, הרי ע"ז מתבטל הטעם הזה מנפשו, והאיסור וכל כוחות הרע שנאחזו בו, כולם מתבטלים כאילו לא היה מעולם, וע"ז לבוש הרע עוזב את האדם לגמרי.

אבל כדי לבטל האיסור יש להגביר הטעם הטוב, היינו אור האמונה והדעת של ההתקרבות להש"ת, ובכח הטוב של נועם טעם הרצון האמיתי להיות קרוב להש"ת, מתבטל הרע, והרע עיקר דרך התשובה שמתגלה ע"י הצדיקים - להגביר אור של תורה ועבודה, לזכות למתיקות אור האמונה וכח מעשרים טובים, עד שיתרצון להש"ת מתגבר כ"כ, עד שע"ז הרע בטל והלך, כי אין בו כח לתת בו טעם, ומתבטלים הקליפות וכל כוחות החיצונים.

הבע"ד מתגבר לבטל את התשובה

וכאשר זוכים להתגבר למאוס ברע, ולשבר משיכת תאוות הטבע, לבטל הטעם והרצון מכל דבר רע ומגושם, שזה עיקר התשובה - אז הבעל דבר מתגבר שהאדם ישכח מהטוב שלו, כי עיקר התגברות היצר לבטל דרך התשובה הוא ע"י שמפיל ומבלבל כח הטוב של האדם, כדי שלא יהיה כח טוב נגד הרע, ולא יצליח להתקרב להש"ת להמשיך שפע הדעת והמקיפים שהם כח של יום כיפור כח הסליחה ותיקון כל חטא ועון.

ולכן עיקר התשובה הוא להתחזק מאד להגביר הרצונות והקרבה להש"ת, וגם כאשר עובר מאד, יבין שהש"ת איתו, וע"ז יבטל כח הרע וישכח טעמו וחינו לגמרי שלא ימשוך אותו, כי אין בו שום טעם מראה או ריח, רק כולו ריח כלמיית, ריח רע, ונחשב כעפרא דארעא, וידע בבירור שכל כח משיכה שבו, הוא רק כח הדמיון והשקר, כי בצד הרע אין שום צורך לאדם, והוא מזיק ומרוחק בכלתית הסרחון והריחוק.

ואז הרע מתגבר נגדו מאד מאד, מחמת שרואה שקרב קיצו, כי כך הדרך שדייקא כאשר מתגברים בתשובה, אז דייקא מתגברים מצולות היים על האדם, כדרך שני אנשים שמתאבקים על הנפש, שכאשר רואה שסופו קרוב, מנסה בכל הכח וכו', ואז יש להתגבר מאד, והכל ע"י ההתחזקות הזה - לבטל הרע בטעם הטוב של החיות והשמחה בהש"ת. וע"ז הרי נזכה להתמיד בדרכי התשובה, להרבות בתורה ותפילה בכונה, להתגבר על העצלות וחסר התעוררות, לזכות לעשות מצות ומעשים טובים, ולהגביר הרצון לטוב אמיתי נגד כל מידה רעה ומשיכה רעה, ונזכה לתשובה שלימה.

הארת התשובה בכח השבת

ועיקר התשובה הוא בכח השבת, כי בו מתגלה נועם טעם הרצון להיות קרוב להש"ת, בבחי' מ"ש 'טעמו וראו כי טוב השם', ובו זוכים למנוחת אהבה ורצון להיות קרוב להש"ת שהוא יסוד התשובה.

ש'בת ב'ו' ת'תחזק

כי בשבת מקבלים אור הדעת והמקיפי "לדעת כי אני השם מקדישכם", לדעת שעיקר מה שהש"ת רוצה הוא שזוכה להתחזק בבחינת מנוחה וקדושה מכל הכוחות של רע והסתרה, ולחיות בשמחת נועם אור השבת, וכל היגיעות והעבודות של ימות החול, הם רק לברר ולהפריד הרע, כדי למצוא מנוחה באור הדעת והאמונה.

בערב שבת אנו נבדלים מטעם המעורב טוב ורע ע"י קריאת **שנים מקרא ואחד תרגום ורחיצת החמין וטבילת מקוה**, להוציא כל בליעה של טעם של ימות החול.

ובשבת באים למנוחה והדלקת נר הדעת שמיאיר **בנרות שבת**, ומרבים **בזמירות ותשבחות** לגלות כח הטוב אור האמונה, ומקדיש **על היין** לגלות שגם טעם היין שהוא כלליית משיכת הרע של העולם כח המשכר - יכול להתבטל לאור השבת, ואין בו ממש, ומתגלה שכל טעם הוא רק מהקדושה שזהו כח **ענג שבת**.

כי כל הטוב והטעם הוא רק מהקדושה, וכל מה שנדמה לאדם שיש איהו טעם טוב באיזה מה שיכרה, הוא רק כח המדמה שיוגך מהדבר מחמת שחסר לאדם אור הדעת, ויש יניקה מנפשו מחמת מה שעבר עליו, אבל כאשר האדם נפרד מהרע בקדושת השבת, שבו מתקן חטא אד"ה, מתגלה אור האמת, **שכל דבר שקרוב יותר אל הקדושה שם הטעם אמיתי הטוב ביותר**, שהוא מציאות של התחדשות כח האמונה, להביך מה שהש"ת פועל ועושה ונפלאות.

זה ענין המן שלקטו בערב שבת לחם משנה, כי המן היה משתנה לכל הטעמים, כי המן הוא בחי' אור הדעת והמקיפי, לכן היה כלול מכל הטעמים שבעולם, וענג שבת היר' למד מהמן, מ"ש 'אכלוהו היום', כי בשבת מתגלה הדעת בתוך ענג שבת, לכן אנו אוכלים כח נועם הטוב, ומראים שהכל בטל אליו, להכיר שרק בהדעת בתורה ובתפילה וכו' יש טעם נורא וטוב.

ובשבת הוא נועם ההתקרבות להש"ת בכמה מידות וגוונים, שמיארים אור האמונה והשכינה ע"י ענג שבת, כי רק בשבת יש טעם טוב, כמ"ש חז"ל 'תבשיל של שבת ריחו נודף', וטעם המאכלים של שבת הם טובים הרבה יותר מכל מאכל של חול מחמת גודל קדושת שבת, כמ"ש 'ובלין אחד יש לנו ושבט שמה'.

ובשבת קודש אנו מתענגים מנועם הרצון, עד שבעת **סעודה שלישית** עלינו לקבל התעוררות של רצון, שיש בה הכח להמתק ולבטל כל טעם מר שיש מהירידות שעוברים עלינו בששת ימי המעשה, ועלינו להכניע כל טעם אחר לעשות שיהיה נתון טעם לפגם, ובעת רצון אז נמשך הדעת הגדול של דרכי ההתחזקות, להגביר טעם הטוב שיכול לבטל משיכת הרע, ולזכות לתשובה שלימה.

ביב השופכי העמוק שבצדי הדרך, כל בגדי נוספו במים העכורים והסרוחים וגם פניו התמלאו זוהמא. רבי מרדכי יצא ממי השופכי רטוב עד לשד עצמותיו, עשרת הבגדים בהם היה לבוש, נתטנפו וריח רע עלה מהם, אך לבו היה מלא בשמחה וחדוה על שניצלה נשמתו ונשארה נקיה, טהורה חכה מכל רבב - - -

בזכות שעמד בנסיון **במבורה ובמסירות** נפש, כיוסף הצדיק בשעתו, זיכו אותו מן השמים בעשרה חיבורים שהאירו פניו תכל, לכל אחד מהם קרא בשם 'לבוש', כנגד עשרת הבגדים שניטפו כאשר זכה להינצל מפח יוקשים.

רבי מרדכי שנוכח כמה גדולה הסכנה בזה העולם, וכמה קל ליפול לשאלו תחתית, התפלל לה' יתברך וכה ביקש: 'עשרה דורות הבאים שייצאו ממני - מכוערים יהיו למראה, כדי שלא יהיה יופיים למכשול ויביא אותם לידי נסיון- - -

'אבי הינו הדור העשייתי מרבי מרדכי סיים רבי יצחק את הסיפור הנורא, ו'אילו אני - הדור האחד עשר'.

אנשי מעשה עשרה לבושים

תואר, גבה קומה ובעל צורה, הרי שאביו היפך הגמור: נמוך קומה ובעל פנים כעורות. לא היה אפילו דמיון קלוש בין האב לבנו. ר' לוי יצחק שהתפלל על כך, לא יכל לכבש את תמיהתו, והפנה אותה ליצחק'.

'אספר לך סיפור שיישב את תמיהתך', שח לו יצחק'ל. 'משפחתנו מתייחסת לגאון הקדוש רבי מרדכי יפה בעל ה'לבושים'. כידוע חיבר רבי מרדכי עשרה ספרים שנקראו בשם 'לבוש': 'לבוש מלכות', 'לבוש תכלת', 'לבוש בוץ וארגמן' ועוד. הסיבה לכך נעוצה במעשה נורא שארע לו:

רבי מרדכי היה יפה תואר ויפה מראה. פעם אחת, בעודו צועד בדרכו הזדמן לו נסיון קשה, היצר הרע גמר אומר להסיתו. ראה רבי מרדכי שעלול הוא להכשל חלילה, החליט לעשות מעשה ולמסור נפשו, ובלבד לא ליפול בשבי היצר. בו במקום קפץ אל

מגדולי חסדי בריסלב בפולין, היה רבי יצחק'ל מאוטבוצק ה"ד. בהיותו נער בן שש עשרה נסע לאומן, שם הושפע עמוקות מכל אשר ראה ושמע, ונפשו דבקה ברבינו הקדוש. הוא חזר ללודז' עירו, מלא וגדוש בשיחות קודש ועובדות נפלאות מאומן.

בקיץ תרע"ז, נכנס ללמוד בישיבת 'מאקוב' שבפולין. עליו עצום וחרוף ביותר היה, מיד בבואו, עשה רושם עז על כל תלמידי הישיבה, ואף ראש הישיבה עמד נדהם מול חריפותו הנדירה.

יצחק'ל הנחיל את כל אצרות הדעת העמוקים והתמימים שקנה באומן, לבחורי הישיבה שאהבוהו ללא גבול, עד שרובם המכריע התקרבו בהשפעתו לדרכו של רבינו. ביניהם: רבי ישראל כהן, רבי לוי יצחק בנדר, ורבי משה גלידמאן.

רבי לוי יצחק סיפור סיפור נורא, הקשור ברבי יצחק'ל זה, אשר שמע ממנו בעצמו בימי הישיבה: זמן קצר אחרי באו של יצחק'ל פרצה מלחמת העולם הראשונה. הורים רבים שדאגו לגורל בניהם, הגיעו לישיבה כדי להחזירים הביתה. באחד הימים הגיע גם אביו של יצחק'ל. למראהו, נדמה בחבורים: בעוד שייצחק'ל היה יפה

הלכה פסוקה

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א
מו"צ דביהכ"ס נחלת חן

חובת נשים בקידוש בשבת בבוקר כללים השייכים להלכה זו

א. נשים חייבות בקידוש ביום השבת כמו האנשים. זאת אומרת שאסור לאשה לשחות או לאכול לפני שעשתה קידוש.

ב. 'חובת קידוש' קשורה עם התפילה, כלומר שהחובה לעשות קידוש [ושלפני זה אסור לטעום] חלה רק לאחר שהתפללו.

ג. חובת התפילה לנשים שנויה במחלוקת. י"א שחייבת להתפלל כמו הגברים וי"א שמספיק אם תאמר 'בקשה' והודאה' להשם יתברך. ואפשר לומר זאת בכל שפה שהיא. והאומרת 'ברכות התורה' או 'ברכת הגומל חסדים', יצאה ידי חובת בקשה. ובאמירת 'מודה אני' או שאר ברכות השחר, יצאה ידי חובת הודאה.

למעשה אשה הרוצה רק לשחות

א. שתיית מים או קפה וכדומה - יש להקפיד לשחות לפני התפילה דייקא. והיינו כל אחת כפי מה שנוהגת להתפלל.

ב. אבל אשה שכבר התפללה, אין לה לשחות שום דבר. אך אם היא חלשה או מעוברת ומיניה, מותר לה לשחות מה שצריכה בלי שתעשה קידוש.

ג. אם אמרה רק איזה 'בקשה והודאה' ומתכוונת אחר כך להתפלל תפלה גמורה [בין אם היא מאלה שמתפללות תמיד כל התפלה ובין אם רק עתה בשבת רוצה להתפלל] - אזי אף שאינה חלשה אך בכל זאת יש לה צורך לשחות. אפשר להקל לה לשחות. אבל לכתחילה תשתה לפני הבקשה והודאה וכ"ל בסעיף א, או לפחות לכיין בעת אמירת 'בקשה' שאינה רוצה לצאת בזה חובת תפילה.

למעשה אשה הרוצה לאכול

א. סעודה גמורה - אסור לאשה לאכול בלי קידוש, בין לפני שהתפללה ובין לאחר שהתפללה.

ב. אכילת 'עוגה' ושאר מיני מזונות לפני שהתפללה, הדין כן:

(א) אם אין לה צורך לזה, אין לה לאכול בלי קידוש. [משמם מה חוששות הנשים לעשות קידוש בעצמן, ואין לה שום טעם וחשש כלל כלל].

(ב) אם יש לה צורך לאכול עוגה, וקשה לה לעשות קידוש על יין או מיץ ענבים אזי אם שותה גם 'קפה נמס עם חלב', תעשה מקודם קידוש על הקפה, והיינו שתמלא את הכוס מלא עם הקפה והחלב, ותברך על זה 'שהכל' ותשתה לפחות חצי כוס [כדרכה]. ואחר כך תאכל את העוגה.

(ג) אם אינה שותה קפה או שאינה רגילה בזה וקשה עליה לעשות קידוש - אזי אם היא נשואה הממתינה על בעלה או בנות המחכות לאביהן שיבוא מבית הכנסת - אם עדיין הבעל או האבא לא חזר - המקילה לאכול עוגה בלי קידוש, יש להן על מי לסמוך, והמחמירה תבוא עליה ברכה. אבל אשה חלשה או מעוברת ומניקה, אין לה להחמיר בזה.

אך לאחר שחזרו מבית הכנסת, או אם האשה והבנות התפללו, אין להן היתר זה ואז הדין כמו שיתבאר להלן.

ג. אכילת 'עוגה' ושאר מיני מזונות, לאחר שהתפללה כל אחת לפי דוכה, הדין כן:

(א) אסור לה לאכול עוגה בלי קידוש.

(ב) אם יש לה צורך לזה, תעשה מקודם קידוש על כוס קפה וכאומר לעיל בסעיף ב.

(ג) אם אינה שותה קפה וגם אינה חלשה וכדומה, אין לה היתר לאכול עוגה. אמנם אם נוהגת לומר רק ברכות שיש בהן 'בקשה והודאה' ואכן אמרה רק זאת, וכל שכן אם מתכננת להתפלל תפלה גמורה - יש מקילים לה לאכול בלי קידוש.

(ד) ואם היא חלשה ואי אפשר לעשות קידוש והתפללה כ"ל באות הקודם - לכתחילה תאכל רק פרסות עוגה קטנה וגם שלא בציפוף אלא במשך חמש דקות. ואם דקוקה לאכילה מרובה יותר, אפשר להקל גם זאת.

ז. בכל אופן בין שעשתה קידוש על יין או על קפה ובין שאכלה בלי קידוש, יש לה לעשות או לשמוע קידוש לפני הסעודה.

דע, שכל זה תקף רק לשבת בבוקר. אבל 'בליל שבת' - אין היתר לשחות או לאכול לפני קידוש, משעת השקיעה או אפילו לפני השקיעה מי שכבר הדליקה נרות שבת!

בני הנועורים

אמירת תהילים

בנפש רוח ונשמה שלנו, ל'ה' אחד' כי הוא כביכול אחד ממש עם הש"ת בעצמו. (ליקו"ה קרי"ש ה')

וכשיחפש להחזיר לעצמו הכרה זו, אזי ממילא יזכה להתעורר לתשובה, וגם יקבל כוחות של חיפוש, עד שימצא את השער הפרטי שלו, ויזכה לפתוח למעשה את כל השערים.

איך למעשה שייך לעורר בלבנו את תחושת הקשר והשייכות להש"ת, אחר שעשינו עבירות?

זהו בעצם סוד הבחירה. כי בוודאי צריכים אנו להארה גדולה מלמעלה של התחזקות, שתקרב אותנו ותמשוך אותנו לתוך אור ונועם הקדושה, אך מצד שני צריכים שאנו נתעורר מצד עצמנו לשוב להש"ת.

ולכן העצה היא "אמירת תהילים". וכך אומר לנו רבינו"ל: "מי שרוצה לעשות תשובה יהיה רגיל באמירת תהילים" והוא מרומז בפסוק "ואלה שמות בני ישראל הבאים - מצרימה' את יעקב איש וביתו" סופי תיבות "תהלים - תשובה".

כי עיקר הסגולה שיש באמירת תהילים ועיקר הישועה שאנו מחפשים לפעול על ידי מזמורי התהילים הוא, לחבר את עצמנו להש"ת, ולעורר רצון מלמעלה להאיר בנו אור הקשר והשייכות שלנו איתו יתברך.

והוא הפלא הגדול שיש בספר הקדוש הזה. כי מי שישים לבו לדיבורים של דוד המלך ע"ה יראה כלליות נפלא של יחוד עם הבורא. כי מזמורי התהילים הם מצד אחד דברי שבח בגדולת הבורא, הודיה להש"ת על החסדים, ומאידך זעקות גדולות על צרות הנפש ועל הרודפים אותו להפילו לבאר שחת ולטיט היוון, ותכף ומיד אומר דיבורי התחזקות על האהבה הגדולה שהש"ת אוהב אותו, ועל התשוקה הגדולה שיש לו לדוד המלך ע"ה להש"ת, וכן על זה הדרך, התעוררות מלמטה, ודברי התעוררות מלמעלה, הוא מדבר עם ה', וה' מדבר עמו.

ולכן הוא סגולה גדולה לאומרה, כי הוא מסוגל ביותר לעורר את האדם לתשובה אמיתית, כי מצד אחד האדם עצמו מתעורר שם לבקש על נפשו, אך מאידך כל דיבור שם מעורר מלמעלה הארה של שער החמישים, גילוי גדול ועצום של אהבת הש"ת אותנו, ואין כל אחד בפרטיות הוא חלק מעל ישראל. ואם יאמרה במתינות יוכל לראות בחוש, התחדשות של חיבור נפלא להש"ת. ויקבל חיזוק גדול מאוד לרדוף אחר הש"ת בלי להתייאש עד שיזכה לכל מה שצריך.

ולכן מה טוב לקבוע שיעור קבוע בספר התהילים, וכמובן שאם רואה שאין לו יישוב הדעת יאמרם אין שיאמרם, כי יש בעצם האמירה סגולה גדולה. אלא שבוודאי ככל שייכנס כוח ומחשבתו בדיבורי התהילים, כך יזכה יותר ויותר להארת הרוח הקדוש שהנסיח שם דוד המלך ע"ה - וטוב מעט בכוונה...

[ועיין עוד באריכות ליקו"מ סי' ג' תנינא, ובמתיקות לשוננו הרב של מהרה"ר ליקוטי הלכות קריאת שמע ה']

איך זוכים להתעורר לעשות תשובה? ובכלל, גם אם אני כבר זוכה לאיזו התעוררות קשה לי להוציא לפועל את הרצונות, הכל נראה סגור.

תשובה פירושו "תשוב - ה" כלומר לשוב להש"ת. דבר זה שייך כאשר אדם יודע שיש לו נשמה שהיא קשורה ודבוקה תמיד להש"ת, אלא שכעת התרחקה משורשה מחמת מעשיו והרגליו הלא טובים, ולא שהתנתקה, אלא שהתרחקה.

וכאשר יודע וזוכר מי הוא באמת, אזי ממילא מתעורר הוא תמיד 'לחזור' לאותו מקום אשר משם בא. אלא שבדיוק לה מכוון היצר הרע את כל חיצי, להשיכי מהאדם מי הוא באמת, שלא יזכור שיש לו שם ושורש למעלה.

וזהו עיקר הקושי המונע מהאדם לשוב בתשובה, כי הוא פשוט לא מרגיש שום שייכות להש"ת. אפילו שהוא עדיין מאמין בעצם האמונה שיש מנהיג לעולם, אך בכל זאת אינו רואה את קשר האהבה שיש בינו לבין הש"ת. ולא שטוב לו במצב שהוא, כי בוודאי היה רוצה להיות צדיק וקדוש, אלא שחדר בו תחושה כאלו הוא מחוץ לעניין, וכאלו הורידו אותו מהאוטובוס.

ואילו היה רק רואה ומרגיש איך שהוא מצד נשמתו אחד עם הש"ת ממש, אזי היה מתעורר בבושה גדולה על מעשיו והתנהגותו, והיה רץ בשמחה וזריזות לבורא עולם.

גם אם יש כבר איזו שהיא התעוררות לשוב להש"ת, עדיין מגיע היצר הרע עם מחשבות של חלישות הדעת להראות לו איך באמת אין לו שייכות לה'. וראיה לכך, ראה נא כמה קשה למצוא את הדרך הפרטית השייכת לכל אחד [שהרי כל אחד יש לו שורש נשמה אחרת ותפקיד אחר בעולם], וכמה קשה להוציא לפועל איזה דבר שבקדושה, וכי יתכן לשנות מעשים והרגלים, וכי יש מציאות לזכות למח קדוש, וכך מדכא היצר הרע את ההתעוררות תשובה שהיה לו.

זה היה עיקר גלות מצרים שירדו 'שמות בני ישראל הבאים מצרימה' - המצרים ניסו להשיכי את שמם ושורשם, אך ישראל היו חזקים של לשנות את שמם, וכך זכו להגאל.

וכך הוא גם בגלות הפרטית של כל אחד ואחד, ובייחוד בענייני הקדושה, שכל כוחו של היצר הרע הוא להפיל את האדם לקטנות שלא ידע מעצמו בכלל, ויראה את עצמו קטן חלש ורפוי. וזה בעצמו גם העונש על הפגם, איבוד תעצמות הנפש - להרגיש חולשה ורפיסות.

ולכן תחילת התשובה היא ללמוד ולהפנים הרבה דיבורי התחזקות של רבינו"ל, להזכיר לאדם מה ששורשו, מהיכן הוא נחשב, שיתעורר לדעת כמה שייכות יש לו עם הקדושה. ויקרא קריאת שמע בכוונה, לכוון ה' אלקינו ה' אחד" כלומר לכוון לחבר את ה' אלוקינו היינו החיות אלקות ה מ ל ו ב ש

נו אני מזהיר אתכם שתדפיסו את הספרים שיהיה פינוצו מעינותיך חוצה. (עלים לתרופה - סכתב ההסתלקות)

לתרומות: 0548418146
ziserrebe@gmail.com
בנק הפועלים סניף 692 מ-ח: 679669
ע"ש מכון עלה לתרופה

במכון עלה לתרופה עסלים ככל שבווע להביא את אור הדעת לכלל ישראל כנהירות רבה.

העלון הכתוב שלנו - הוא הסולם של יהודים רבים להתקרב להש"ת ולעלות הלאה מדרגא לדרגא.

כולנו רוצים, אנו טורחים, אתה תדאג שהפסוק לא יפגע אותנו.

ה"ר רפאל אהרן קנאפלטעו ה"ר וויליאמסבורג לרגל שמחת נשואי בנו ה"ר זאב נ"י ומחונתו הרה"ח ר' אלימלך זלבינגער שליט"א מנשטער לרגל שמחת נשואי הבת במכות רביה"ק יצחק לרוב נחת דקדושה יום פ' בא אולמי כתר הרימון ב"ב	ה"ר אהרן זיידה ה"ר - אלעד לרגל שמחת אירוסין בן ידוד ה"ר ר' שמעון רובינשטיין ה"ר - ירושלים במכות רביה"ק יצחק לרוב נחת דקדושה
ה"ר אורי שאול נחודו ה"ר אלעד לרגל שמחת הבר מצוה לכנו הבה"ח דוד נ"י במכות רביה"ק יצחק לרוב נחת דקדושה	ה"ר איסים אלעדו גוליצ' ה"ר מאנסי לרגל שמחת הבר מצוה אביגדור נחום נ"י במכות רביה"ק יצחק לרוב נחת דקדושה
ה"ר ליביל גולדינג ה"ר מאנסי לרגל שמחת אירוסין בנו הבה"ח אהרן ברוך נ"י במכות רביה"ק יצחק לרוב נחת דקדושה	ה"ר ישראל זאב זיטש ה"ר בית שמש לרגל שמחת הולדת הבן במכות רביה"ק יצחק לרוב נחת דקדושה